

[Niels Eriksen.]

bokommissionen og forslag fra landbrugsministeren om en fremtidig landbrugslov.

Det glædede mig at høre, at det ærede medlem hr. Teichert sagde, at vi er under udviklingens lov og det må vi tage hensyn til. Det er det, mine bemærkninger har taget hensyn på. Vi må ikke i dag lægge os fast på noget, der ikke passer til den tid, vi lever i, og den tid, der kommer.

Niels Ravn: Det kan vel ikke benægtes, at det forslag til årlig udlånslov, vi behandler i dag, på visse områder måske betegner et skridt i den rigtige retning, idet der ifølge forslaget tænkes stillet færre penge til rådighed til oprettelse af nye brug samtidig med øgede muligheder for at skaffe midler til sammenlægning til fremskaffelse af tillægsjord. Det er for så vidt den linje, vi igennem år har stået på, dog er disse ændrede bevillinger jo fortsat sat ind i en lovgivning, der på alle andre områder fastholder den gamle linje. Det er naturligvis rigtigt, at de forskellige beløb til jordkøb, til bygninger o. s. v. er forhøjet i forhold til tidligere års lovgivning, men det er kun en forhøjelse, der har relation til en stedfunden prisstigning, en forhøjelse i relation til de oplysninger, man har fået fra statistisk departement. Det er ikke forhøjelser, der tager sigte på større brug, hverken med hensyn til jordareal eller med hensyn til bygninger

Om det, der her sker, at man nedsætter udlånsbeløbet med ca. 4 mill. kr., kan man jo sige, at det er udviklingen, der har dirigeret lovgivningen, og ikke, som det efter min mening skulle have været, lovgivningen, der har været i pagt med udviklingen. Man registrerer og konstaterer ganske enkelt, at de midler, der i tidligere år har været stillet til rådighed, har der ikke været bud efter; der har ganske enkelt ikke været mulighed for at få dem anvendt, at få ansøgere frem, der under de givne rammer, de givne vilkår, ville benytte denne lovgivning.

Vi har nu en kommission, der sidder og arbejder med disse ting, og efter pressens oplysninger, også efter det ærede medlem hr. Niels Eriksens udtalelser her i dag, kan vi måske i løbet af kort tid forvente i hvert fald en betænkning fra den på de områder, der har relation til de problemer,

vi diskuterer her i dag. Beklageligt er det imidlertid, at vi har skullet vente så længe. Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med at pege på, at havde man fulgt mit partis daværende ordfører, godsejer Tesdorpf, da han allerede i slutningen af 1940'erne i det høje ting opfordrede til nedsættelse af en landbokommission; så havde megen kostbar tid været indvundet, så havde det overvejelsernes stadium, hvorpå vi i dag befinder os, været tilbagelagt, så vi i alt fald allerede nu havde kunnet indrette os således, at vi kunne følge den nye udvikling op; så havde dansk landbrug i dag stået konkurrencemæssigt — i hvert fald med hensyn til strukturen — bedre rustet over for de nye, store opgaver, som venter foran os i det nye, større markedsområde, vi har besluttet at søge ind i.

Vi sagde fra med hensyn til denne lovgivning for 4-5 år siden, og man må jo sige, at udviklingen i allerhøjeste grad har givet os ret. Hvis vi ser på, hvordan antallet af kvalificerede ansøgere fra 1958 frem til i dag er faldet, viser det sig jo, at det allerede da havde været rimeligt at gribe ind, havde været rimeligt at foretage en tilbunds gående undersøgelse af, om den vej, vi var inde på, nu også var den rigtige. Jeg skal bare nævne, at i 1958 var der endnu 137 kvalificerede ansøgere; heraf fik de 103 bevilling. I 1959 faldt de to tal til henholdsvis 98 og 83, i 1960 til 70 og 62, og i indeværende år har der kun været 36 kvalificerede ansøgere, hvoraf 29 har fået bevilling. Det viser jo en klar udviklingslinje. Der er, som man vil se af disse tal, nogle få stykker af de kvalificerede, der ikke har fået nye brug. Det skyldes ganske enkelt, at en del af ansøgerne nok ønsker et nyt brug, men forudsætningen er, at det ligger i et ganske bestemt område; man føler sig af den ene eller anden grund knyttet til en bestemt egn, er stedbundet, og såfremt der ikke kan anvises jord i netop dette område, er man ikke liebhaver. Det er vistnok hovedforklaringen på dette område.

Det undrer mig, at man på denne baggrund: i 1961 29 bevillinger, alligevel mener at skulle stille 8 mill. kr. til rådighed til oprettelse af nye brug. Disse nye brug kan i hvert fald ikke engang beslaglægge halvdelen af det beløb, der her er tale om.